

Sborník oceněných prací lit. soutěže žáků 2. stupně na téma:

Ještě nikdy předtím jsem si nepřál/a, aby bylo ticho

2024 - 2025

6. r. - Alžběta Svobodová, Ema Vavrušová, Alice Navarová

7. r. - Kateřina Macháčková, Tomáš Ovesný, Terezie Nováková

8. - 9. r. - Sofie Měšťánková, Sára Pochylá, Anna Piknerová

Nikdy předtím jsem si nepřála, aby bylo ticho

Alžběta Svobodová, 6. ročník, ZŠ Polešovice

1.místo

Nikdy předtím jsem si nepřála, aby bylo ticho. Vždycky jsem měla ráda zvuky smích, hudbu, rozhovory, i obyčejný šum kolem mě. Ticho mi přišlo zvláštní. Prázdné. Neuměla jsem si představit, že bych si ho někdy vážně přála. A pak přišel den, který to celé obrátil naruby.

Byl to teplý večer v květnu. Jeden z těch, kdy vzduch visí těžce a člověk cítí, že se blíží bouřka. Šly jsme s kamarádkama na zmrzlinu. Smály jsme se, povídaly si o škole, řešily blbosti a plánovaly léto. Všechno bylo v pohodě. Normální, v tom nejlepším smyslu. Pak jsme přecházely přes silnici. A najednou – výkřik, skřípění brzd a rána. Všechno se rozmazalo a zhaslo.

Probrala jsem se až v nemocnici. Všechno mě bolelo a měla jsem hlavu jako v mlze. Zlomená ruka, modřiny, otřes mozku. Ale to nejhorší přišlo, když mi řekli, co se stalo. Aneta... nepřežila. bylo to jako když vám někdo zničehonic vyrve kus srdce. Verča, druhá kamarádka, skončila na JIPce, ale žila. Já? Jen jsem ležela a cítila, že něco ve mně ztichlo.

Do té doby jsem hluk milovala. A najednou mi vadil úplně všechno. Hlasitý smích, televize, dokonce i školní zvonek. Všechno mi přišlo moc hlasité, moc „živé“ na to, co se stalo. Jako kdyby svět zapomněl že někdo odešel.

Začala jsem chodit ven sama. Potřebovala jsem klid. Jen zvuk větví, občas pták nebo kroky na chodníku. Nic víc. Poprvé v životě jsem chtěla, aby bylo ticho. Ne proto, že bych ho milovala – ale proto, že jen v něm jsem mohla aspoň na chvíli být s Anetou. Ve vzpomínkách. V hlavě se mi pořád dokola vracel její smích, její poznámky, to, jak vždycky kroutila hlavou, když jsme nestíhaly. Jen v tichu jsem ji pořád slyšela.

A pak jsem pochopila, že ticho není jen prázdno. Je to prostor, kde člověk najde trochu klidu. I když bolí. I když ho vůbec nechceme. Ticho najednou nebylo nepříjemné – bylo nutné.

Dnes už vím, že někdy je ticho to jediné, co nám pomůže zůstat na nohou. Nikdy předtím jsem to nechápala. Ale teď, když všechno utichne, vím, že je to chvíle, kdy se můžu nadechnout. zavřít oči. A na chvíli zůstat jen se vzpomínkami. Ticho pořád bolí. Ale taky pomáhá. A i když jsem si ho dřív nikdy nepřála, dnes vím, proč ho někdy člověk potřebuje.

Ještě nikdy předtím jsem si nepřála, aby bylo ticho

Ema Vavrušová, 6. ročník, ZŠ Uherský Ostroh
2.místo

Byla hodina tělocviku. Anežka se pokoušela chytnout míč, ale ten ji pořádně bouchl přímo do hlavy. Anežka spadla.

V šatně ji přepadl takový divný pocit. Zdálo se jí, že dokáže ostatním číst myšlenky. To se jí však nezdálo, to byla realita.

O velké přestávce ji už pěkně bolela hlava z toho, jak se před ní objevovaly myšlenky ostatních. A navíc se všichni kolem překřikovali, ječeli na sebe, házeli po sobě různými věcmi, poskakovali... A kluci se rozhodli, že budou otravovat právě ji. Anežka myslela, že jí praskne hlava, raději se schovala na záchod.

Nejenom obyčejný hluk, ale i myšlenky ostatních. „Ještě nikdy jsem si nepřála, aby bylo ticho,“ pomyslela si Anežka.

V poslední hodině si všimla, že její nová schopnost se začala pomalinku vytrácet. Samozřejmě byla ráda, protože se pomalinku vytrácela i příšerná bolest hlavy.

Ještě nikdy předtím jsem si nepřála, aby bylo ticho

Alice Navarová, 6. ročník, ZŠ Uherský Ostroh

3.místo

„Ještě nikdy jsem si nepřála, aby bylo takové ticho,“ řekla si Zuzka, když vstoupila do třídy. Začala vzpomínat.

Dřív totiž svou třídu slyšela už z dálky. To bylo samé: ÁÁÁÁ!!! Uhni! Fíííííí! Bum, řach! To přes třídu letěla židle. Její spolužáci i spolužačky vedli příšerné boje, kterým říkali „clash of the class“. Při těchto velmi nebezpečných hrách často docházelo k různým úrazům. A velmi často padaly poznámky, asi sedm z dvaceti dětí mělo i důtku třídního učitele.

Byly tu však dvě výjimky. Zuzka a Hanka. Vzorné žáčky. Měly dobré známky, vždy splněné úkoly. Když měly službu (což bylo vlastně pořád, protože se to ostatním nechtělo dělat), všechno fungovalo. Byly postě nejlepší.

Když se blížil konec školního roku, stalo se něco divného. Ostatní se začali zklidňovat. Až na tři kluky, ti pokračovali v obvyklých činnostech – rvačky, házení houbou, ničení školního majetku, ohrožování vlastního zdraví.

Když ten den Zuzka otevřela dveře, ostatní spolužáci seděli v klidu v lavicích. Zuzka zůstala stát ve dveřích s pusou dokořán. A snad by i zkameněla, kdyby zrovna nezazvonilo.

Ještě nikdy předtím jsem si nepřála, aby bylo ticho

Kateřina Macháčková, 7. ročník, ZŠ Uherský Ostroh

1.místo

Hanka je velmi hodná, milá a klidná 14letá dívka. Pilně se učí na přijímací zkoušky, které ji brzy čekají. Žije na kraji města ve velkém šedém paneláku, jen se svou maminkou a kočkou Lussy. S tátou už se dávno nevidá (s její mamkou se rozvedli už velmi dávno).

Každý Hančin den probíhá víceméně stejně. Ráno vstane, připraví se a jde do školy. Dojde domů a jede na trénink, dělá atletiku. Z tréninku se vrací asi v půl šesté. A pak už jen zaleze do pokojíčku a jde se učit.

„Dobré ráno mami,“ vesele řekne Hanka, ale mamka už tak vesele nevypadá. „Dobré,“ chladně odpovídá mamka a hned pokračuje, „ty nejsi ani trochu nervózní z přijímaček?“. „Proboha, mami, jasně že jsem!“ reaguje Hanka velmi znechuceně. „Hani, nebuď drzá varuji tě,“ odpoví mamka a jde poznat, že je naštvaná. Hanka by drzá nebyla, kdyby do ní mamka furt neryla a tisíckrát za den se jí neptala: proč se neučí a jestli je, nebo není nervózní.

„Mami, tak už mě nech,“ řekla Hanka a zvýšeným hlasem z ní vyletěla (skoro až omylem) další věta, „pokud vím, tak přijímačky píšu já a ne ty!“

Ale vzápětí jí došlo, že to přepískla.

„Tohle si velmi přehnala, Hano, okamžitě se běž učit a je mi jedno, že je sobota!“ (sobota byla pro Hanku vždy volným dnem). Hádka pokračovala a za chvíli se vyostřila tak moc, že někdo zaklepal na dveře.

Maminka šla otevřít a stála tam paní Franská, stará a velmi milá paní, která bydlí pod Hankou v malém bytečku se svým malým buldočkem Bobinkou.

„Dobrý den, paní Franská, co si přejete?“ zeptala se maminka.

„Dobrý den,“ mile odpověděla stará paní, „jen se chci zeptat, jestli je u vás vše v pořádku, no víte, u vás je zvykem, že jste klidná rodinka. No, ale slyšela jsem nějaký křik a hádky.“ Maminka se začala stydět a odpověděla: „Nebojte, paní Franská, vše je v pořádku. Víte Hanka píše příští týden přijímací zkoušky, a tak tu jen trošku válčíme s učením.“

„Aha, a mohla bych vidět Haničku?“ zeptala se ještě paní Franská.

„Ne, omluvám se, ale učí se.“

Tak se rozloučily a každá šla do svého bytu.

Hádka se doma se dál vyostřovala, Hanka plakala a plakala. Schoulila se na postel do klubíčka a opakovala si stále dokola:

JEŠTĚ NIKDY JSEM SI NEPŘÁLA, ABY BYLO TICHO! PROSÍM!

Ještě nikdy předtím jsem si nepřál, aby bylo ticho

Tomáš Ovesný, 7. ročník, ZŠ Uherský Ostroh

2.místo

Je velká přestávka a já se potřebuji učit. Jenže to nejde, protože spolužáci ve třídě a na chodbě ječí a řadí jako opice v zoo. Minuty a sekundy ubíhají jako voda, konec přestávky se blíží. Začínám si přát, aby bylo ticho. Bohužel všichni okolo mě se stále překřikují a běhají. Čím více ječí a běhají, tím těžší je soustředit se a zapamatovat si něco z toho, co se učím. Už lituji, že jsem se neučil doma, místo toho jsem se válel s mobilem v ruce.

Začínám se stresovat, jako bych už psal test. V hlavě se mi začíná přehrávat, co řeknou naši, kdybych dostal horší známku než trojku.

Říkám si, že mám ještě sedm minut a šance tu je. Snažím se nemyslet na to, že se musím naučit celou další stránku. Slzy beznaděje a vzteku se mi tlačí do očí. Asi jsem si to celé pokazil. Zbývá mi už jenom posledních pár minut, ale půlka stránky na naučení. Všichni okolo mě pomalu přestávají ječet a běhat, protože se blíží konec velké přestávky. Navíc přichází učitel, aby ostatní napomenul.

CRRRRRR, jsem překvapený, že jsem to stihl.

Otevírají se dveře. Místo naší učitelky vstupuje úplně jiný učitel a říká nám: „Dnes vás budu suplovat, protože kolegyně je nemocná.“

A já si oddychnu, protože jsem si nakonec zapamatoval jenom půlku.

Ještě nikdy předtím jsem si nepřála, aby bylo ticho

Terezie Nováková, 7. ročník, ZŠ Uherský Ostroh

3.místo

Milý deníčku,

jmenuji se Nikky a žiju ve vesnici. Mám tu spoustu přátel. Tak třeba Áďu. S tou jsme zažily spoustu legrace. Ve vesnici se mi moc líbí a nic mi nemůže zabránit, abych tu zůstala.

Milý deníčku,

máma mi řekla, že se budeme stěhovat do velkého města. Nikdy by mě nenapadlo, že mi to máma udělá. Ještě k tomu na moje narozeniny. Jsou to nejhorší narozeniny na světě. Odjíždíme už zítra.

Už jsme na cestě. Jsem na rodiče našťvaná. Brečím. Brečím a rodiče s tím nic nedělají. Očividně je jim to úplně jedno. Je jim jedno, že se tady trápím. Pořád jenom mluví o našem novém domě. Prý: „To bude super. Ten dům bude dvakrát větší než ten starý.“ Ještě nikdy jsem si tolik nepřála, aby bylo ticho. Když jsme dojeli do bytu, vůbec se mi tam nelíbilo. Zalezla jsem do svého pokoje a nevylézala jsem. Nic se mi tady nelíbilo.

Pozítří už půjdu do školy.

Milý deníčku,

právě jsem přišla ze školy. Ve škole jsou celkem dobrá děcka. Už je to lepší, ani už nejsem našťvaná na rodiče. Našla jsem si spoustu kamarádů. Sice to není Áďa, ale třeba taková Nikča není špatná. Je s ní sranda. Víš co? Rodiče mi řekli, že někdy pojedeme do mojí rodné vesnice na návštěvu. Celkem jsem si zvykla. A je to tu fajn. Ale těším se, až někdy pojedeme za starými přáteli.

Výslech

Sofie Měšťánková, 8. ročník, ZŠ Polešovice

1.místo

Pomalou otevírám své ospalé oči. V konečcích prstů cítím studený dotek kovové židle, která mi nahání husí kůži po celém těle. Přede mnou se nachází stůl ze stejného materiálu a na něm jsou hodiny ukazující tři hodiny ráno. Celá místnost je pokryta betonem, který je špinavý od nejrůznějších věcí.

A pak slyším zvuk, jako kdybyste otevírali trezor v bance. Z velkých a tlustých dveří, kde se nachází malé špinavé okýnko, se vynořil muž. Byl velký jako ty dveře, svalnatý a na sobě měl černé ošoupané oblečení. Odsunul si židli, která vydala pisklavý zvuk. Posadil se a jen se na mě díval. V mých očích jde určitě vidět strach a zmatek.

Z ničeho nic vychrlil hromadu otázek. Nezeptal se mě, jak se jmenuji, ani kolik mi je let. Místo toho kladl víc záhadné otázky:

„Kam jste ten kufřík schovala? Co o tom všem víte? Kdo vám to dal?“

Odpověděla jsem: „Já vůbec nevím, o čem to mluvíte? Kde to jsem? Co tu dělám?“

Na to mi řekl: „Lhářko, my víme, co jste provedla!“

Věděla jsem, že to není obyčejná policie, ale někdo víc, víc záhadný.

Snažím se mu vysvětlit, že si mě museli s někým splést, zmýlit se:

„Já jsem jen obyčejná dvacetiletá holka, která ráda tráví čas s přáteli. A ano, jsem jen hloupá blondýna s ledově modrýma očima. Také dokážu z pusy vypustit něco, co ani sama nechci.“

V místnosti zavládlo ticho.

„Vidíte, vždyť to sám slyšíte.“

Muž mi ale nevěří a začne se znovu vyptávat. Ukazuje mi fotografii muže, co má v ruce kufřík: „Odkud ho znáte?“

„Znovu vám říkám, že nevím, o čem to mluvíte!“ vykřiknu naléhavě a z koutků očí mi vytrysknou slzy.

„Můžete mi prosím vysvětlit, co se to tady děje?“

Muž něco zabručí. Jediné, co si přeji, aby už to bylo za mnou, vše se vyřešilo a já se vrátila domů, do svého klidu, bezpečí. Ticho rychle nastane. Muž odejde a vší silou zabouchne dveře. Celá roztřesená leknutím poskočím. Snažím se uklidnit tlukot svého srdce, ale marně. Zavírám oči a v duchu si promítám šťastné chvíle s přáteli.

Z ničeho nic se znovu ozve zvuk otevírajících se dveří. Srdce se mi opět rozbuší a já dostávám strach, co se bude dál dít. Ve dveřích se objeví onen velký tajemný muž a za ním stojí naopak malý, na kost vyhublý mužíček. Má na sobě bílý plášť a kulaté dioptrické brýle. Vypadá jako můj zubař. Jenže vtom mi dochází, že toto už nebude klasický výslech, protože ten vyhublý pán si s sebou přinesl i nářadí, co zubaři používají. Toto bude už mučení.

Ještě nikdy předtím jsem si nepřála, aby bylo ticho

Sára Pochylá, 8. ročník, ZŠ Kunovice - U Pálenice

2.místo

3.června 1987 – den, který vše změnil. Den začal jako každý jiný, ráno jsem vstala, nachystala se do školy. Před odchodem do školy jsem se rozloučila s mamkou a vyrazila jsem. Ve škole jsem měla šest hodin jako obvykle. Po cestě domů jsem se ještě zastavila v obchodě, abych si koupila svačinu. Když jsem přišla domů, bylo tam hrobové ticho. Vyšla jsem nahoru po schodech a šla do pokoje. Z batohu jsem si vytáhla sešity na stůl a chtěla jsem si udělat domácí úkoly, ale v tom zazvonil telefon. Odvrátila jsem hlavu od učení a rychle seběhla dolů. Zvedla jsem telefon a z telefonu se ozval vážný mužský hlas. Byl to doktor, oznámil mi, že moje máma leží v nemocnici. Když jsem položila telefon, ve vteřině jsem se zhroutila na zem. Nevěděla jsem, co si mám o tom myslet, stále se čekalo na výsledky a nikdo ještě nevěděl, co se bude dít. Do nemocnice jsem ten den jít nemohla, bylo pozdě. Ležela jsem v posteli a snažila se na to nemyslet. Druhý den ráno jsem nešla do školy. Velmi brzy ráno jsem zavolala do nemocnice, abych se zeptala, kdy můžu přijít. Sestra mi do telefonu řekla, že až přijdou výsledky, že mi doktor zavolá. O necelé dvě hodiny zavolal doktor, že už má výsledky. Rychle jsem utíkala do garáže a tam jsem si vzala kolo a šlapala tak rychle, jak jen to šlo. V nemocnici jsem vyšla do třetího patra. V úzké chodbě stál doktor. Když jsem k němu přišla blíž, měl velmi vážnou tvář a já už věděla že to nebude nic dobrého. Jeho první slova byla: „Je mi to moc líto slečno“ a já v tu chvíli měla na krajíčku. Oznámil mi, že moje máma má rakovinu v pokročilém stádiu. V tu chvíli to bylo, jako kdyby mi někdo vyrval srdce z těla a zase mi ho vrátil nazpátek. Vešla jsem za mámou do pokoje a rychle ji utíkala obejmout. Slíbila jsem jí, že všechno bude v pořádku. Pár dní nato máma začala chemoterapii.

Uběhlo několik týdnů a mamka statečně bojovala s nemocí. Chemoterapie ji hodně vyčerpávala, ale snažila se být silná. Každý den jsem za ní chodila do nemocnice, povídaly jsme si a vzpomínaly na hezké časy. I přes bolest se usmívala a říkala mi, že všechno bude dobré.

Jednoho dne mi lékař řekl, že léčba nepřináší očekávané výsledky. Cítila jsem, jak se mi hroutí svět, ale nechtěla jsem před mamkou plakat. Držela jsem ji za ruku a šeptala jí, že ji mám ráda.

Nakonec se rozhodli přesunout ji domů, aby mohla být se mnou. Poslední dny jsme trávily společně, četla jsem jí knihy a pouštěla její oblíbenou hudbu. V noci jsem ji držela za ruku a modlila se za zázrak. Jednoho rána jsem se probudila a cítila v pokoji zvláštní klid. Mamka odešla v tichosti, s klidným výrazem ve tváři. V tu chvíli jsem pochopila, že už ji nic nebolí. Ještě nikdy předtím jsem si nepřála, aby bylo ticho, a přesto právě to ticho bylo tím nejhlasitějším rozloučením.

Dlouho jsem se s její ztrátou nedokázala smířit, ale její slova mi zůstala v srdci. Říkala, že život musí pokračovat a že mám být silná. Dnes, po letech, vím, že by na mě byla pyšná.

Pryč...

Anna Piknerová, 8. ročník, ZŠ Polešovice

3.místo

„Další ples? To už je moc!“ vykřikla jsem rozruženě a podívala se na svůj odraz v zrcadle. Jako bych to ani nebyla já. Obličej zarudlý, účes se mi rozpadal a oči žhnuly hněvem. Bylo to sotva pět minut, co mi matka oznámila, že svou návštěvou poctíme další ze zdejších rodin. Naštěstí jsem se ovládla a stihla jsem utéct do svého pokoje, abych konečně popustila uzdu svému hněvu. Otráveně jsem si sedla na postel ve svém pokojíku a rozhlédla se. Byl docela velký, s postelí, skříní, prádelníkem, truhlou a toaletním stolem. U postele byl malý koberec, který se mi obzvlášť líbil. Když jsem do něj zabořila chodidla, hned jsem se cítila lépe. A pak se mé myšlenky vrátily zpět k plesu.

Nechtěla jsem svou matku rozhněvat. Věděla jsem, že to dělá pouze pro mé dobré, ale přesto jsem tam nechtěla jít. Ne teď. Znala jsem důvod, proč to matka dělá. Proč nás donutila odjet z domova. Pryč. Pryč od ní, od jejího hrobu.

Když mé myšlenky zabloudily sem, oči se mi zalily slzami. Byla to moje sestra. To kvůli ní jsme tady. Rozuměla jsem rodičům, že nás chtěli dostat z toho místa pryč. Jenže oni nechápali, že já nechci odejít, protože tím se smírím s tím, že už tu není. Ale já se s tím nechtěla smířit, nebylo to spravedlivé. Není! Byla moc mladá a byla to moje sestra.

Někdo zaklepal na dveře. Vytrhlo mě to z chmurných myšlenek a vrátilo do reality.

„Dále!“ odpověděla jsem směrem ke dveřím.

Ty se tiše otevřely a objevila se tvář mé dvanáctileté sestry Kate. Vždy to byla ona, kdo za mnou chodil, utěšoval mě a povídal si se mnou. A to i přesto, že bych to měla dělat spíš já, jakožto její starší sestra. Často jsem nad tím přemýšlela. Bylo neuvěřitelné, jak byla ve svých letech moudrá a mnohem vyspělejší než já. Byla hubená, malá, s lehce bledými tvářemi a jemnými hnědými vlasy a její slova vždy naplňovala všechny útěchou.

„Maminka říkala, že na ten ples nemusíš, jestli nechceš,“ promluvila na mě svým jemným hláskem. Zavrtěla jsem hlavou: „Víš, Kate, tyhle plesy mi nijak nevadí, ale je to příliš brzo po tom, po tom všem.“

Kate souhlasně přikývla a zopakovala, že tam nemusím jít. Pak ale vážným hlasem prohlásila: „Myslím, že by ses tam mohla trochu odreagovat. Všichni kvůli Jane truchlíme, ale to nejde dělat navždy.“

Vybuchla jsem. „Ale já chci! Nemůžeš po mně chtít se s tím smířit!“ vykřikla jsem rozruženě.

Ihned jsem poznala, že to bylo moc. Kate se rozvzlykala a do pokoje vtrhli rodiče, protože slyšeli křik. Dokázala jsem si představit, jak to musí vypadat. Já jsem rozruženě a zároveň nešťastně stála uprostřed pokoje a Kate seděla na mé vysoké dřevěné posteli a brečela. Najednou se strhla mela. Rodiče chtěli vědět, co se stalo, a Kate brečela dál.

Začalo mi zvonit v uších a neměla jsem kam utéct.

„Ticho!“ zakřičela jsem ze všech svých sil.

Vše ztichlo. Rodiče přestali dorážet a Kate už nebrečela, jen na mě zírala svými velkýma očima. Stála jsem tam, těžce oddechovala a konečně mi došlo, proč se na mě všichni dívají tak divně. Byla jsem to vždy přece já. Ta, která milovala oslavy, plesy, ruch...